2024/1717

20.6.2024

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING (EU) 2024/1717

av den 13 juni 2024

om ändring av förordning (EU) 2016/399 om en unionskodex om gränspassage för personer

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artiklarna 77.2 b och e och 79.2 c,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande ([1]),

med beaktande av Regionkommitténs yttrande ([2]),

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ([3]), och

av följande skäl:

(1) I enlighet med artikel 3.2 i fördraget om Europeiska unionen (EU-fördraget) omfattar unionen ett område med frihet, säkerhet och rättvisa utan inre gränskontroll, där den fria rörligheten för personer garanteras samtidigt som lämpliga åtgärder vidtas avseende kontroll vid yttre gränser, asyl, invandring samt förebyggande och bekämpande av brottslighet.

(2) Inrättandet av ett område med fri rörlighet för personer över de inre gränserna är en av unionens viktigaste landvinningar. Det är viktigt att unionen och de medlemsstater som har enats om att delta i ett sådant område har som gemensamt mål att detta område fungerar som det ska och att det stärks, vilket bygger på tillit och solidaritet. I detta avseende bör ett tillfälligt återinförande av gränskontroll vid de inre gränserna vara ett undantag och användas endast som en sista utväg, när så är lämpligt efter samråd och samarbete mellan de berörda medlemsstaterna och kommissionen i egenskap av fördragens väktare.

(3) I Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/399 (*kodexen om Schengengränserna*) ([4]) fastställs regler för gränspassage för personer vid resor till och från området utan inre gränskontroll (*Schengenområdet*) samt mellan de medlemsstater som deltar i Schengenområdet.

(4) Under de senaste åren har Schengenområdet ställts inför aldrig tidigare skådade utmaningar, som till sin natur inte varit begränsade till en enda medlemsstats territorium. Dessa utmaningar har tydligt visat att upprätthållandet av allmän ordning och säkerhet i Schengenområdet är ett delat ansvar som kräver gemensamma, samordnade åtgärder mellan medlemsstaterna och på unionsnivå. De har också visat på luckor i de befintliga reglerna för Schengenområdets funktion vid både de yttre och de inre gränserna och belyst behovet att skapa en starkare och stabilare ram som möjliggör en effektivare hantering av de utmaningar som Schengenområdet står inför, i syfte att stärka det ömsesidiga förtroendet och solidariteten och säkerställa att personer, oavsett nationalitet, inte kontrolleras när de passerar de inre gränserna, samtidigt som medlemsstaterna ges möjlighet att effektivt bemöta de utmaningar som de ställs inför.

(5) Gränskontroll vid de yttre gränserna är av intresse inte bara för den medlemsstat vid vars yttre gränser den utförs, utan för samtliga medlemsstater som har avskaffat inre gränskontroll och för unionen som helhet. Medlemsstaterna är skyldiga att säkerställa en hög standard på förvaltningen av sina yttre gränser, inbegripet genom ökat samarbete mellan gränskontrolltjänstemän, polis, tull och andra berörda myndigheter. Unionen tillhandahåller aktivt stöd

([1]) EUT C 323, 26.8.2022, s. 69.
([2]) EUT C 498, 30.12.2022, s. 114.
([3]) Europaparlamentets ståndpunkt av den 24 april 2024 (ännu inte offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 24 maj 2024.
([4]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/399 av den 9 mars 2016 om en unionskodex om gränspassage för personer (kodex om Schengengränserna) (EUT L 77, 23.3.2016, s. 1).

genom ekonomiskt stöd från relevanta unionsbyråer och förvaltning av den utvärderings- och övervakningsmekanism för Schengenregelverket som inrättades genom rådets förordning (EU) 2022/922 ([5]). De regler som gäller för de yttre gränserna behöver stärkas för att bättre kunna hantera de nya utmaningar som nyligen uppstått vid de yttre gränserna.

(6) Den europeiska integrerade gränsförvaltningen bygger på den fyrdelade modell för tillträdeskontroll som anges i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/1896 ([6]). Gränskontroll, inbegripet åtgärder för att underlätta laglig gränspassage, utgör en viktig del av den europeiska integrerade gränsförvaltningen. I syfte att förhindra och upptäcka gränsöverskridande brottslighet vid de yttre gränserna, särskilt smuggling av migranter, människohandel och terrorism, bör medlemsstaterna tillsammans med Europeiska gräns- och kustbevakningsbyrån, inrättad genom förordning (EU) 2019/1896, genomföra den europeiska integrerade gränsförvaltningen, på grundval av den fyrdelade modellen för tillträdeskontroll.

(7) Covid-19-pandemin har visat att hot mot folkhälsan kan kräva enhetliga regler för reserestriktioner för tredjelandsmedborgares resor till unionen. När inkonsekventa och olikartade åtgärder vidtas vid de yttre gränserna för att hantera sådana hot har detta en negativ inverkan på hela Schengenområdets funktion och minskar förutsägbarheten för resenärer från tredjeländer och de direkta personkontakterna med tredjeländer. För att förbereda Schengenområdet för framtida utmaningar i en omfattning jämförbar med covid-19-pandemin bör det inrättas en ny mekanism som skulle göra det möjligt att i rätt tid anta och upphäva samordnade åtgärder på unionsnivå. Den nya mekanismen vid de yttre gränserna bör tillämpas i händelse av ett större hot mot folkhälsan – inbegripet ett allvarligt gränsöverskridande hot mot människors hälsa – som erkänts av kommissionen på unionsnivå, utan att det påverkar tillämpningen av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2022/2371 ([7]), med beaktande av information från behöriga nationella myndigheter.

(8) I händelse av ett större hot mot folkhälsan bör mekanismen göra det möjligt för rådet att anta en genomförandeförordning om tillfälliga reserestriktioner, inbegripet inreserestriktioner och tillfälliga hälsorelaterade minimirestriktioner, och villkoren för att upphäva dem. Med hänsyn till att restriktioner som rör rätten att resa in på medlemsstaternas territorium är politiskt känsliga bör rådet ges genomförandebefogenheter att anta en sådan genomförandeförordning (*genomförandeförordningen*) på förslag av kommissionen.

(9) Det är viktigt att notera att det i enlighet med gällande skyldigheter enligt unionsrätten och internationell rätt alltid bör vara tillåtet för unionsmedborgare och tredjelandsmedborgare som enligt avtal mellan unionen och dess medlemsstater, å ena sidan, och dessa tredjeländer, å andra sidan, åtnjuter en rätt till fri rörlighet likvärdig med unionsmedborgarnas rätt till fri rörlighet, samt deras familjemedlemmar, att resa in i unionen. Personer som är bosatta i unionen bör också alltid ha rätt att återvända till unionen, särskilt till den medlemsstat där de är lagligen bosatta. Genom genomförandeförordningen bör tillfälliga hälsorelaterade minimirestriktioner fastställas som dessa personer kan underkastas. När det gäller tredjelandsmedborgare som är lagligen bosatta i Irland bör medlemsstaterna på ömsesidig grund tillåta dessa personer att återvända till Irland genom att transitera genom medlemsstaternas territorium. Irland uppmanas att anpassa sin nationella politik till restriktionerna för resor till Europeiska unionen. Genomförandeförordningen bör innehålla alla komponenter som krävs för att säkerställa att reserestriktionerna är effektiva, riktade, icke-diskriminerande och står i proportion till den epidemiologiska situationens utveckling. Den bör, när så krävs på grund av karaktären på det större hotet mot folkhälsan, identifiera de kategorier av personer som utför nödvändiga resor enligt förteckningen i del B i bilaga XI och som bör få resa in trots inreserestriktionerna, samt fastställa på vilka villkor det bör vara möjligt att undantagsvis införa reserestriktioner för dessa resenärer. Dessutom, eller alternativt, bör i genomförandeförordningen fastställas eventuella geografiska områden eller tredjeländer från vilka resor bör kunna bli föremål för särskilda åtgärder, ett förfarande för periodisk översyn av situationen och av reserestriktionerna, på grundval av objektiva metoder och objektiva kriterier som är tillämpliga på det förfarandet, inbegripet särskilt den epidemiologiska situationen. I genomförandeförordningen skulle de villkor på vilka resor kan tillåtas kunna specificeras, såsom testning, karantän, självisolering eller andra lämpliga åtgärder, till exempel krav ett krav på att fylla i ett passagerarlokaliseringsformulär eller att använda andra kontaktspårningsverktyg, särskilt med

([5]) Rådets förordning (EU) 2022/922 av den 9 juni 2022 om inrättande och användning av en utvärderings- och övervakningsmekanism för att kontrollera tillämpningen av Schengenregelverket och om upphävande av förordning (EU) nr 1053/2013 (EUT L 160, 15.6.2022, s. 1).

([6]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/1896 av den 13 november 2019 om den europeiska gräns- och kustbevakningen och om upphävande av förordningarna (EU) nr 1052/2013 och (EU) 2016/1624 (EUT L 295, 14.11.2019, s. 1).

([7]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2022/2371 av den 23 november 2022 om allvarliga gränsöverskridande hot mot människors hälsa och om upphävande av beslut nr 1082/2013/EU (EUT L 314, 6.12.2022, s. 26).

beaktande av unionssystem som utvecklats för att underlätta resor under säkra förhållanden, såsom system för digitala intyg. Om så är lämpligt skulle genomförandeförordningen också kunna inrätta en mekanism som gör det möjligt att vidta ytterligare åtgärder i händelse av att den epidemiologiska situationen förvärras dramatiskt i ett eller flera geografiska områden.

(10) För att restriktionerna för resor till unionen ska bli effektiva krävs att enhetliga regler tillämpas på tredjeländer och tredjelandsmedborgare. En tillämpning av enhetliga regler genom genomförandeförordningen bör säkerställa skyddet av folkhälsan och därmed upprätthålla funktionen hos området utan inre gränskontroller. Medlemsstaterna skulle kunna anta tillfälliga hälsorelaterade restriktioner och andra därmed sammanhängande restriktioner som är strängare än de som fastställs i genomförandeförordningen, förutsatt att sådana restriktioner inte har en negativ inverkan på hur området utan inre gränskontroller fungerar. Dessutom skulle medlemsstaterna kunna införa reserestriktioner i avsaknad av en genomförandeförordning. Genomförandeförordningen bör beakta den särskilda situationen i de utomeuropeiska länder eller territorier som avses i artikel 355.2 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget) och som förtecknas i bilaga II till det fördraget.

(11) Transitering inom unionen för unionsmedborgare och deras familjemedlemmar samt för vissa kategorier av resenärer med en nödvändig funktion eller ett nödvändigt behov bör inte underkastas tillfälliga hälsorelaterade reserestriktioner vid resor till deras slutdestination. Tillfälliga hälsorelaterade restriktioner bör tillämpas vid ankomsten till slutdestinationen.

(12) Det är också nödvändigt att stärka reglerna och skyddsåtgärderna i unionsrätten så att medlemsstaterna kan agera snabbt för att motverka instrumentaliseringssituationer. Sådan instrumentalisering bör förstås i den mening som avses i artikel 1.4 b första meningen i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2024/1359 ([8]). Situationer där fientliga icke-statliga aktörer är inblandade i organiserad brottslighet, särskilt smuggling av migranter, bör inte anses som instrumentalisering av migranter när det inte föreligger något syfte att destabilisera unionen eller en medlemsstat. Dessutom bör humanitärt bistånd inte anses som instrumentalisering av migranter när det inte föreligger något syfte att destabilisera unionen eller en medlemsstat.

(13) När det gäller Cypern fastställs i rådets förordning (EG) nr 866/2004 ([9]) särskilda regler som tillämpas på linjen mellan de områden i Republiken Cypern där Republiken Cyperns regering utövar den faktiska kontrollen och de områden där den inte utövar den faktiska kontrollen. Även om den linjen inte utgör en yttre gräns, anses en situation där ett tredjeland eller en fientlig icke-statlig aktör uppmuntrar eller underlättar tredjelandsmedborgares rörlighet för att passera den linjen som instrumentalisering.

(14) I synnerhet bör det i en instrumentaliseringssituation vid behov vara möjligt för den berörda medlemsstaten att begränsa gränstrafiken till ett minimum genom att tillfälligt stänga vissa gränsövergångsställen, samtidigt som verklig och effektiv tillgång till förfaranden för internationellt skydd garanteras. Varje sådant beslut bör ta hänsyn till huruvida Europeiska rådet har erkänt att unionen eller en eller flera av dess medlemsstater befinner sig i en situation där migranter instrumentaliseras. Alla eventuella begränsningar bör dessutom ta full hänsyn till rättigheterna för unionsmedborgare, tredjelandsmedborgare som åtnjuter rätten till fri rörlighet enligt ett internationellt avtal och tredjelandsmedborgare som är varaktigt bosatta enligt nationell rätt eller unionsrätt eller som innehar visering för längre vistelse, samt deras respektive familjemedlemmar. Sådana begränsningar bör också tillämpas på ett sätt som säkerställer att skyldigheter som rör tillgång till internationellt skydd, särskilt principen om non-refoulement, respekteras.

(15) Europeiska gräns- och kustbevakningsbyrån bistår medlemsstaterna med genomförandet av de operativa aspekterna av förvaltningen av de yttre gränserna, inbegripet informationsutbyte, tillhandahållande av utrustning, kapacitetsuppbyggnad och utbildning för nationella gränskontrolltjänstemän, riktad information och riskanalys, utplacering av den europeiska gräns- och kustbevakningens stående styrka samt stöd till sök- och räddningsinsatser för personer i sjönöd som inletts och genomförts i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 656/2014 ([10]). Europeiska gräns- och kustbevakningsbyråns nya mandat erbjuder avsevärda möjligheter för medlemsstaterna att erhålla stöd vid gränskontrolluppgifter, inbegripet bland annat med avseende på screening och under återvändandeinsatser.

([8]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2024/1359 av den 14 maj 2024 om hantering av kris- och force majeure-situationer på migrations- och asylområdet och om ändring av förordning (EU) 2021/1147 (EUT L, 2024/1359, 22.5.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1359/oj).

([9]) Rådets förordning (EG) nr 866/2004 av den 29 april 2004 om en ordning enligt artikel 2 i protokoll nr 10 till anslutningsakten (EUT L 161, 30.4.2004, s. 128).

([10]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 656/2014 av den 15 maj 2014 om fastställande av regler för övervakningen av de yttre sjögränserna inom ramen för det operativa samarbete som samordnas av Europeiska byrån för förvaltningen av det operativa samarbetet vid Europeiska unionens medlemsstaters yttre gränser (EUT L 189, 27.6.2014, s. 93).

(16) Tekniska medel för att förhindra att gränsen passeras utan tillstånd skulle kunna omfatta modern teknik, till exempel drönare och rörelsesensorer samt mobila enheter, och, när så är lämpligt, alla typer av stationär och mobil infrastruktur. Användningen av sådana tekniska medel, särskilt teknik som kan samla in personuppgifter, måste baseras på och utövas i enlighet med tydligt fastställda bestämmelser i nationell rätt.

(17) Befogenheten att anta akter i enlighet med artikel 290 i EUF-fördraget bör delegeras till kommissionen med avseende på att komplettera förordning (EU) 2016/399 vad gäller tillägg i del B i bilaga XI av ytterligare kategorier av personer som utför nödvändiga resor samt med avseende på ytterligare åtgärder avseende övervakning, inbegripet utarbetande av gemensamma miniminormer för gränsövervakning. Dessa gemensamma miniminormer bör beakta typen av gränser, dvs. land-, sjö- eller luftgränser, de påverkansgrader som tilldelas varje yttre gränsavsnitt i enlighet med artikel 34 i förordning (EU) 2019/1896 och andra relevanta faktorer, såsom geografiska särdrag. Det är särskilt viktigt att kommissionen genomför lämpliga samråd under sitt förberedande arbete, inklusive på expertnivå, och att dessa samråd genomförs i enlighet med principerna i det interinstitutionella avtalet av den 13 april 2016 om bättre lagstiftning ([11]). För att säkerställa lika stor delaktighet i förberedelsen av delegerade akter erhåller Europaparlamentet och rådet alla handlingar samtidigt som medlemsstaternas experter, och deras experter ges systematiskt tillträde till möten i kommissionens expertgrupper som arbetar med förberedelse av delegerade akter.

(18) Inom ett område utan inre gränskontroll bör personer – oavsett nationalitet – kunna röra sig fritt och säkert mellan medlemsstaterna. I detta avseende bör det klargöras att förbudet mot gränskontroller vid de inre gränserna inte påverkar medlemsstaternas behörighet att utföra kontroller på sitt territorium, inbegripet i sina gränsområden, för andra ändamål än gränskontroll. Det bör särskilt klargöras att behöriga nationella myndigheter, inbegripet hälsomyndigheter eller brottsbekämpande myndigheter, i princip har fortsatt rätt att utöva offentliga befogenheter enligt nationell rätt, förutsatt att effekten av dessa befogenheter inte motsvarar in- och utresekontroller.

(19) Även om förbudet mot gränskontroll vid de inre gränserna också omfattar kontroller med samma verkan, bör de kontroller som medlemsstaternas behöriga myndigheter utför inte anses motsvara in- och utresekontroller när de inte har gränskontroll som mål, när de grundar sig på allmän polisinformation och poliserfarenhet eller folkhälsoinformation vad avser möjliga hot mot allmän säkerhet eller allmän ordning, när de särskilt syftar till att bekämpa gränsöverskridande brottslighet, minska den olagliga invandringen eller begränsa spridningen av en infektionssjukdom med epidemisk potential som identifierats av Europeiska centrumet för förebyggande och kontroll av sjukdomar, när de är konstruerade och utförda på ett sätt som tydligt skiljer sig från systematiska personkontroller vid gränserna, när de utförs vid transportnav, såsom hamnar, tåg- eller busstationer och flygplatser liksom godsterminaler eller direkt ombord på persontransporttjänster, samt när de grundar sig på en riskbedömning.

(20) Åtgärder för att minska olaglig invandring och gränsöverskridande brottslighet med koppling till den, såsom människohandel, smuggling av migranter och dokumentbedrägeri och andra former av gränsöverskridande brottslighet, skulle kunna omfatta åtgärder som gör det möjligt att kontrollera personers identitet, nationalitet och uppehållsstatus, förutsatt att sådana kontroller inte är systematiska och att de utförs på grundval av en riskbedömning.

(21) Användningen av modern teknik för att övervaka trafikflödena, särskilt på motorvägar och andra viktiga vägar som utsetts av medlemsstaterna, kan vara till hjälp när det gäller att hantera hot mot allmän ordning eller inre säkerhet. Förbudet mot gränskontroll vid de inre gränserna bör inte förstås som ett hinder för lagligt utövande av polisiära eller andra offentliga befogenheter att utföra kontroller i de inre gränsområdena. Detta inbegriper kontroller som medför användning av övervakningsteknik som i allmänhet används inom territoriet eller som bygger på en riskbedömning i syfte att skydda den inre säkerheten.

(22) För att sådan teknik ska kunna vara verkningsfull bör det vara möjligt att tillämpa proportionella hastighetsbegränsningar vid gränsövergångsställen på vägar.

(23) När medlemsstaternas behöriga myndigheter utövar polisiära eller andra offentliga befogenheter på deras territorium, särskilt i gränsområden, är det viktigt att utövandet av dessa befogenheter inte har oproportionerliga effekter på trafikflödet vid gränsövergångsställen på vägar vid de inre gränserna, särskilt inte genom att leda till orimligt långa väntetider. I en anda av dialog och samarbete, är det viktigt att medlemsstaterna informerar grannmedlemsstaten om sina åtgärder, särskilt när åtgärden förväntas ha mer betydande effekter på den gränsöverskridande trafiken.

([11]) EUT L 123, 12.5.2016, s. 1.

(24) Förbudet mot gränskontroller vid de inre gränserna bör inte begränsa utförandet av kontroller enligt unionsrätten. De regler som föreskrivs i denna förordning påverkar därför inte de tillämpliga reglerna om kontroller av passageraruppgifter mot relevanta databaser före ankomst.

(25) Det är nödvändigt att säkerställa att de kontroller som utförs av medlemsstaterna vid utövandet av nationella befogenheter förblir helt förenliga med ett område utan inre gränskontroll. I enlighet med rättspraxis från Europeiska unionens domstol framgår att ju fler tecken som föreligger på att de kontroller som medlemsstaterna utför vid sina gränsområden har samma verkan som gränskontroll, med beaktande av kontrollernas syfte och geografiska tillämpningsområde och eventuella skillnader jämfört med kontroller som utförs inom övriga delar av den berörda medlemsstaten, desto striktare måste preciseringarna och begränsningarna av medlemsstaternas utövande av sina polisiära befogenheter i gränsområden vara.

(26) För att stärka Schengenområdets funktion bör medlemsstaterna kunna vidta ytterligare åtgärder för att motverka irreguljära förflyttningar mellan medlemsstaterna. När en medlemsstats nationella brottsbekämpande myndigheter, vid kontroller som utförs av de behöriga myndigheterna inom en bilateral samarbetsram, som i synnerhet skulle kunna omfatta gemensam polispatrullering, i gränsområden tredjelandsmedborgare utan rätt att stanna i den medlemsstaten, bör dessa myndigheter kunna överföra tredjelandsmedborgarna till den medlemsstat varifrån de rest in i den överförande staten under förutsättning att tredjelandsmedborgarna inte har rätt att stanna i den överförande medlemsstaten. Den medlemsstat som tredjelandsmedborgaren kommit direkt ifrån bör i sin tur vara skyldig att ta emot de omhändertagna tredjelandsmedborgarna.

(27) Överföringsförfarandet bör inte tillämpas på tredjelandsmedborgare som innehar unionsuppehållstillstånd för varaktigt bosatta och deras familjemedlemmar i enlighet med rådets direktiv 2003/109/EG ([12]), tredjelandsmedborgare som är familjemedlemmar till unionsmedborgare som åtnjuter fri rörlighet i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/38/EG ([13]), tredjelandsmedborgare som innehar en giltig visering för längre vistelse och deras familjemedlemmar i enlighet med nationell rätt, tredjelandsmedborgare som innehar en giltig visering för kortare vistelse, tredjelandsmedborgare som har rätt till viseringsfria resor inom Schengenområdet i 90 dagar under en 180-dagarsperiod, i den mån de inte har överskridit denna period på 90 dagar, sökande enligt definitionen i artikel 3.13 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2024/1348 ([14]) och personer som beviljats internationellt skydd enligt definitionen i artikel 3.4 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2024/1347 ([15]).När det gäller sökande som omhändertas inom ramen för bilateralt samarbete bör de relevanta bestämmelserna i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2024/1351 ([16]) tillämpas.

(28) Det förfarande genom vilket en medlemsstat bör kunna överföra omhändertagna tredjelandsmedborgare utan rätt att stanna till en medlemsstat som personen kommit direkt ifrån bör genomföras snabbt men omfattas av skyddsåtgärder och ske med full respekt för de grundläggande rättigheterna och principen om icke-diskriminering i artikel 21 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (*stadgan*), för att förhindra rasprofilering. Det bör vara möjligt för myndigheterna att utföra en kontroll av den relevanta information som är omedelbart tillgänglig för dem om de berörda personernas förflyttningar. Sådan information kan innehålla objektiva uppgifter som skulle göra det möjligt för myndigheterna att dra slutsatsen att personen nyligen har rest från en annan medlemsstat, såsom innehav av handlingar, inbegripet kvitton eller fakturor, som styrker en nyligen

([12]) Rådets direktiv 2003/109/EG av den 25 november 2003 om varaktigt bosatta tredjelandsmedborgares ställning (EUT L 16, 23.1.2004, s. 44).

([13]) Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/38/EG av den 29 april 2004 om unionsmedborgares och deras familjemedlemmars rätt att fritt röra sig och uppehålla sig inom medlemsstaternas territorier och om ändring av förordning (EEG) nr 1612/68 och om upphävande av direktiven 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG och 93/96/EEG (EUT L 158, 30.4.2004, s. 77).

([14]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2024/1348 av den 14 maj 2024 om upprättande av ett gemensamt förfarande för internationellt skydd i unionen och om upphävande av direktiv 2013/32/EU (EUT L, 2024/1348, 22.5.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1348/oj).

([15]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2024/1347 av den 14 maj 2024 om normer för när tredjelandsmedborgare eller statslösa personer ska anses berättigade till internationellt skydd, för en enhetlig status för flyktingar eller personer som uppfyller kraven för att betecknas som subsidiärt skyddsbehövande och för innehållet i det beviljade skyddet, om ändring av rådets direktiv 2003/109/EG och om upphävande av Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/95/EU (EUT L, 2024/1347, 22.5.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1347/oj).

([16]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2024/1351 av den 14 maj 2024 om asyl- och migrationshantering, om ändring av förordningarna (EU) 2021/1147 och (EU) 2021/1060 och om upphävande av förordning (EU) nr 604/2013 (EUT L, 2024/1351, 22.5.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1351/oj).

genomförd resa från en annan medlemsstat. Tredjelandsmedborgare som omfattas av överföringsförfarandet bör få ett motiverat skriftligt beslut. Beslutet bör vara omedelbart verkställbart, men tredjelandsmedborgaren bör ha tillgång till ett effektivt rättsmedel för att överklaga eller begära omprövning av beslutet om överföring. Detta rättsmedel bör inte ha suspensiv verkan.

(29) Det överföringsförfarande som föreskrivs i denna förordning är frivilligt och påverkar inte medlemsstaternas befintliga möjlighet att besluta om återvändande för tredjelandsmedborgare som vistas olagligt på territoriet i enlighet med de bilaterala avtal eller arrangemang som avses i artikel 6.3 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/115/EG ([17]) (*återvändandedirektivet*) när dessa personer upptäcks på andra ställen än i gränsområden.

(30) När medlemsstaterna använder sig av det överföringsförfarande som föreskrivs i denna förordning bör de inrätta praktiska arrangemang inom sina bilaterala samarbetsramar, inbegripet i syfte att som regel undvika att detta överföringsförfarande används, särskilt vid de avsnitt av de inre gränserna där kontroller har återinförts tillfälligt eller förlängts.

(31) Om en tredjelandsmedborgare som har varit föremål för ett beslut om överföring förs till gränsen av en transportör kan den behöriga myndigheten, i enlighet med nationell rätt, kunna träffa överenskommelser med transportören så att tredjelandsmedborgaren utan dröjsmål överförs till den mottagande medlemsstaten.

(32) I samband med oanmälda besök enligt artikel 4.3 i förordning (EU) 2022/922 är det viktigt att kommissionen ägnar särskild uppmärksamhet åt genomförandet av överföringsförfarandet.

(33) Inom ett område där personer kan röra sig fritt, utan inre gränser, vilket är en av unionens viktigaste landvinningar i enlighet med artikel 3.2 i EU-fördraget, bör återinförandet av gränskontroll vid de inre gränserna förbli ett undantag och tillämpas endast som en sista utväg. Undantag och avvikelser från principen om den fria rörligheten för personer bör tolkas strikt. För att inte äventyra själva principen att det inte ska förekomma någon inre gränskontroll, i enlighet med vad som fastställs i artikel 3.2 i EU-fördraget och upprepas i artikel 67.2 i EUF-fördraget, bör återinförandet av gränskontroll vid de inre gränserna på grund av ett och samma hot ske för tydligt fastställda perioder i enlighet med denna förordning.

(34) I undantagsfall skulle det kunna, för att hantera hot mot Schengenområdet, krävas att medlemsstaterna som en sista utväg vidtar åtgärder vid de inre gränserna. Eftersom den fria rörligheten för personer påverkas av ett tillfälligt återinförande av gränskontroll vid de inre gränserna, bör alla beslut att återinföra sådan gränskontroll fattas i enlighet med gemensamt fastställda kriterier samt i vederbörlig ordning meddelas kommissionen, parlamentet och rådet eller rekommenderas av en unionsinstitution. Medlemsstaterna förblir behöriga att fastställa behovet av tillfälligt återinförande eller förlängning av gränskontroll. Enligt gällande regler föreskrivs återinförande av gränskontroll vid de inre gränserna under omständigheter då ett allvarligt hot mot allmän ordning eller inre säkerhet uppstår i en enda medlemsstat under en begränsad tidsperiod. Allvarliga hot mot allmän ordning eller inre säkerhet kan särskilt utgöras av terrorism och organiserad brottslighet, större hot mot folkhälsan eller storskaliga eller uppmärksammade internationella evenemang såsom idrotts-, handels- eller politikevenemang.

(35) Dessutom skulle ett allvarligt hot mot allmän ordning eller inre säkerhet också kunna vara ett resultat av plötsliga storskaliga otillåtna förflyttningar av tredjelandsmedborgare mellan medlemsstaterna när detta skapar en situation som sätter betydande press på väl förberedda behöriga myndigheters totala resurser och kapacitet och sannolikt kommer att utgöra en risk för det övergripande funktionssättet för området utan inre gränskontroll, och när de övriga åtgärder som föreskrivs i denna förordning inte är tillräckliga för att hantera dessa inflöden och förflyttningar. I detta sammanhang bör medlemsstaterna kunna förlita sig på objektiva och kvantifierade rapporter om otillåtna förflyttningar när sådana finns tillgängliga, särskilt när de regelbundet utarbetas av de relevanta unionsbyråerna i enlighet med deras respektive mandat.

(36) Covid-19-pandemin visade på behovet av en unionsomfattande mekanism som skulle vara tillämplig på situationer där ett större hot mot folkhälsan inom Schengenområdet påverkar flera medlemsstater samtidigt och därigenom äventyrar Schengenområdets funktion. Den nya skyddsmekanismen för Schengenområdet bör möjliggöra samordnade lösningar för att skydda intressena för personer som har rätt att dra nytta av området utan gränskontroll vid de inre gränserna, genom att maximera de vidtagna åtgärdernas effektivitet samtidigt som deras negativa bieffekter minimeras.

([17]) Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/115/EG av den 16 december 2008 om gemensamma normer och förfaranden för återvändande av tredjelandsmedborgare som vistas olagligt i medlemsstaterna (EUT L 348, 24.12.2008, s. 98).

(37) Den nya skyddsmekanismen för Schengenområdet bör göra det möjligt för rådet att på förslag av kommissionen anta ett beslut om att tillåta tillfälligt återinförande eller förlängning av gränskontroll vid de inre gränserna om ett större hot mot folkhälsan har erkänts på unionsnivå. Med hänsyn till att beslut som reglerar medlemsstaternas möjlighet att återinföra eller förlänga gränskontroll vid de inre gränserna under särskilda omständigheter är politiskt känsliga bör rådet tilldelas genomförandebefogenheter att anta ett beslut på förslag av kommissionen. Detta beslut bör innehålla lämpliga begränsande åtgärder.

(38) Inrättandet av den nya skyddsmekanismen för Schengenområdet bör inte påverka medlemsstaternas rätt att på förhand vidta unilaterala åtgärder i enlighet med denna förordning, när situationen så kräver. När unionsåtgärden väl har antagits bör den dock vara den enda grunden för en samordnad reaktion på det hot som identifierats.

(39) För att säkerställa överensstämmelse med proportionalitetsprincipen bör rådets beslut antas för en begränsad tidsperiod på upp till sex månader, som kan förlängas med förbehåll för regelbunden översyn på förslag av kommissionen så länge det större hotet mot folkhälsan kvarstår. Det ursprungliga beslutet bör innehålla en bedömning av den förväntade effekten av de antagna åtgärderna, inbegripet deras negativa bieffekter, i syfte att avgöra huruvida kontroller vid de inre gränserna är motiverade eller om mindre restriktiva åtgärder skulle kunna tillämpas i stället på ett effektivt sätt. Senare beslut bör ta hänsyn till hur hotet mot folkhälsan utvecklas. Medlemsstaterna bör omedelbart meddela Europaparlamentet, kommissionen och övriga medlemsstater om återinförandet av gränskontroll vid de inre gränserna i enlighet med rådets beslut.

(40) Återinförandet av gränskontroll vid de inre gränserna, oavsett om det grundar sig på medlemsstaternas unilaterala beslut eller på unionsbeslut, får allvarliga konsekvenser för Schengenområdets funktion och rätten till fri rörlighet. För att säkerställa att beslut om återinförande av gränskontroll fattas endast när det är nödvändigt, som en sista utväg, bör beslutet om tillfälligt återinförande eller förlängning av gränskontroll grundas på gemensamma kriterier samt strikt nödvändighet och proportionalitet.

(41) I enlighet med rättspraxis från Europeiska unionens domstol måste ett undantag från den grundläggande principen om fri rörlighet för personer tolkas strikt, och ett verkligt, aktuellt och tillräckligt allvarligt hot som påverkar ett av samhällets grundläggande intressen måste föreligga för att man ska kunna hänvisa till begreppet allmän ordning.

(42) I första hand bör medlemsstaterna bedöma lämpligheten av tillfällig gränskontroll vid de inre gränserna med hänsyn till karaktären på det allvarliga hot som identifierats, samt lämpligheten av alternativa åtgärder för att uppnå samma mål som gränskontroll vid de inre gränserna, såsom proportionella kontroller som utförs i samband med utövandet av polisiära eller andra offentliga befogenheter eller genom någon form av polissamarbete enligt unionsrätten, inbegripet möjligheten att använda överföringsförfarandet, eller gemensamma åtgärder avseende tillfälliga reserestriktioner. I detta sammanhang bör medlemsstaterna ägna särskild uppmärksamhet åt och bedöma den sannolika effekten av gränskontroll vid de inre gränserna på rörligheten för personer inom området utan inre gränskontroll och på gränsregionernas funktion. Denna bedömning bör ingå i det meddelande som medlemsstaterna är skyldiga att översända till kommissionen, parlamentet och rådet. Om gränskontroll vid de inre gränserna på grund av förutsebara händelser förlängs utöver en inledande period på sex månader bör medlemsstaten också genomföra en riskbedömning. Den riskbedömningen bör innehålla närmare uppgifter om omfattningen och den förväntade utvecklingen av det identifierade allvarliga hotet, information om hur länge det allvarliga hotet förväntas kvarstå och vilka avsnitt av de inre gränserna som påverkas, information om samordningsåtgärder med andra medlemsstater som påverkas av sådana åtgärder och de åtgärder som den berörda medlemsstaten har vidtagit och avser att vidta för att minska det identifierade allvarliga hotet, i syfte att avskaffa gränskontroll vid de inre gränserna för att upprätthålla principen om fri rörlighet.

(43) För att begränsa de skadliga konsekvenserna av återinförandet av gränskontroll vid de inre gränserna bör alla beslut om att återinföra gränskontroll vid de inre gränserna åtföljas av begränsande åtgärder. Sådana åtgärder bör inbegripa åtgärder för att säkerställa att varor, transportpersonal och sjöfolk kan transitera smidigt genom inrättandet av ”gröna körfält”. Dessutom, och för att ta hänsyn till behovet att säkerställa rörligheten för personer vars verksamhet kan vara nödvändig för att upprätthålla leveranskedjor eller tillhandahållandet av nödvändiga tjänster, skulle medlemsstaterna också kunna tillämpa de befintliga riktlinjer för gränsarbetare som anges i kommissionens meddelande av den 30 mars 2020 med titeln *Riktlinjer för fri rörlighet för arbetstagare under utbrottet av covid-19*. Mot denna bakgrund bör reglerna för återinförande av gränskontroll vid de inre gränserna ta hänsyn till de riktlinjer och

rekommendationer som antagits under hela covid-19-pandemin som ett stabilt säkerhetsnät för den inre marknaden, i syfte att säkerställa att de tillämpas av medlemsstaterna som begränsande åtgärder under tiden för återinförd gränskontroll vid de inre gränserna. Åtgärder bör särskilt fastställas för att säkerställa att den inre marknaden fungerar utan avbrott och skydda gränsregioners och ”tvillingstäders” intressen, bland annat tillstånd eller undantag för invånare i gränsregioner.

(44) Det meddelande som medlemsstaterna ska lämna bör vara avgörande vid bedömningen av huruvida kriterierna och villkoren för ett tillfälligt återinförande av gränskontroll vid de inre gränserna är uppfyllda. För att säkerställa vederbörlig övervakning av gränskontrollvid de inre gränserna som återinförts och för att förbättra kvaliteten på de uppgifter som kommissionen mottar bör kommissionen anta en genomförandeakt för att fastställa en mall för meddelandet om återinförande av gränskontroll vid de inre gränserna. Medlemsstaterna bör inte vara skyldiga att tillhandahålla samtliga uppgifter i fall som motiveras av hänsyn till den allmänna säkerheten, med beaktande av sekretessen i pågående utredningar. Medlemsstaterna bör ha rätt att säkerhetsskyddsklassificera samtliga eller delar av de uppgifter som lämnas i meddelandet, utan att det påverkar tillämpningen av lämpliga och säkra kanaler.

(45) För att säkerställa att gränskontroll vid de inre gränserna verkligen är en sista utväg som tillämpas endast så länge som det är nödvändigt, och för att göra det möjligt att bedöma om gränskontroll vid de inre gränserna är nödvändig och proportionell för att hantera förutsebara hot samt för att kommissionen ska kunna bedöma om sådana kontroller utgör en undantagsåtgärd, bör medlemsstaterna utarbeta en riskbedömning som ska lämnas till kommissionen när gränskontroll vid de inre gränserna förlängs ytterligare utöver en inledande period på sex månader som en reaktion på förutsebara hot. Medlemsstaterna måste särskilt beskriva det identifierade allvarliga hotets omfattning och utveckling, inbegripet hur länge det förväntas kvarstå, vilka avsnitt av de inre gränserna som kan påverkas och varför alternativa åtgärder inte kommer att innebära en lösning på det identifierade hotet samt beskriva sina åtgärder för samordning med de andra medlemsstater som påverkas eller sannolikt kommer att påverkas av gränskontroll vid de inre gränserna.

(46) Kommissionen bör ha rätt att begära ytterligare information på grundval av det mottagna meddelandet, inbegripet om riskbedömningen eller om åtgärderna för samarbete och samordning med de medlemsstater som påverkas av den planerade förlängningen av gränskontroll vid de inre gränserna. Om meddelandet inte uppfyller minimikraven bör kommissionen diskutera det med den berörda medlemsstaten och begära ytterligare information eller begära att medlemsstaten i fråga kompletterar sitt ursprungliga meddelande.

(47) Minst en gång om året bör kommissionen rapportera till Europaparlamentet och rådet gemensamt om hur området utan inre gränskontroll fungerar (*rapporten om Schengenläget*). Kommissionen bör också kunna diskutera rapporten separat med Europaparlamentet och rådet. Rapporten bör innehålla en förteckning över alla de beslut om återinförande av gränskontroll vid de inre gränserna som fattats under det berörda året, samt alla åtgärder som vidtagits av kommissionen i fråga om återinförande av gränskontroll vid de inre gränserna. I rapporten bör särskild uppmärksamhet ägnas åt gränskontroll som har tillämpats i mer än tolv månader. Den bör också innehålla en bedömning av nödvändigheten och proportionaliteten av återinföranden och förlängningar av gränskontroll vid de inre gränserna under den period som omfattas av rapporten samt information om utvecklingen inom området utan inre gränskontroll när det gäller tredjelandsmedborgares otillåtna förflyttningar, med beaktande av tillgänglig information från relevanta unionsbyråer och dataanalys från relevanta informationssystem. Rapporten om Schengenläget bör även uppfylla de rapporteringsskyldigheter som följer av artikel 20 i utvärderings- och övervakningsmekanism för Schengenregelverket.

(48) Rapporten om Schengenläget bör åtföljas av den rapport som ska lämnas enligt artikel 25 i förordning (EU) 2022/922.

(49) Mekanismen för tillfälligt återinförande av gränskontroller vid de inre gränserna i brådskande situationer eller för att hantera förutsebara hot bör ge kommissionen möjlighet att organisera samråd mellan medlemsstaterna. Ett samråd bör organiseras av kommissionen om en medlemsstat som direkt påverkas begär det. Relevanta unionsbyråer bör när så är lämpligt involveras i denna process för att dela med sig av sin sakkunskap. Vid sådana samråd bör möjligheten att tillämpa alternativa åtgärder undersökas, och vid behov praktiska arrangemang för genomförandet av gränskontroll vid de inre gränserna och dess varaktighet. Om kommissionen eller en medlemsstat har avgett ett yttrande där den ger uttryck för betänkligheter rörande återinförandet av gränskontroll bör sådana samråd vara obligatoriska.

(50) Kommissionen och medlemsstaterna bör fortfarande ha möjlighet att uttrycka eventuella farhågor när det gäller nödvändigheten och proportionaliteten av en medlemsstats beslut att återinföra gränskontroll vid de inre gränserna av brådskande skäl eller för att hantera ett förutsebart hot. Om inre gränskontroll återinförs och förlängs för förutsebara hot under kombinerade perioder som överstiger tolv månader bör kommissionen avge ett yttrande om huruvida sådan gränskontroll vid de inre gränserna är nödvändig och proportionell. Om en medlemsstat anser att det föreligger en allvarlig, exceptionell situation som motiverar ett fortsatt behov av gränskontroll vid de inre gränserna under en längre period än två år bör ytterligare skyddsåtgärder fastställas när det gäller riskbedömningen. Meddelandet från den berörda medlemsstaten bör innehålla de åtgärder den har för avsikt att vidta, om lämpligt i samarbete med andra medlemsstater, så att hotet kan hanteras, samt en redogörelse för de medel, åtgärder, villkor och tidsfrister som övervägs i syfte att så snart som möjligt upphäva gränskontrollen vid de inre gränserna för att principen om fri rörlighet ska kunna upprätthållas. Kommissionen bör i så fall avge ett nytt yttrande. Ett sådant yttrande påverkar inte de verkställighetsåtgärder, inbegripet överträdelseförfaranden, som kommissionen, i egenskap av fördragens väktare, bör kunna vidta när som helst mot en medlemsstat för att den underlåtit att fullgöra sina skyldigheter enligt unionsrätten. När ett yttrande avges bör kommissionen inleda samråd med de berörda medlemsstaterna. Även om ett allvarligt hot mot allmän ordning eller inre säkerhet i en medlemsstat, inom området utan inre gränskontroll, inte nödvändigtvis är tidsbegränsat är det, för att upprätthålla principen om fri rörlighet, nödvändigt att på grundval av samma allvarliga hot begränsa den maximala varaktigheten för gränskontroll vid de inre gränserna, som inte bör överstiga två år. Under exceptionella omständigheter och på vissa villkor bör medlemsstaterna kunna besluta att förlänga gränskontroll vid de inre gränserna med ytterligare två perioder på sex månader. Under alla omständigheter bör gränskontroll vid de inre gränserna som grundar sig på samma allvarliga hot inte överstiga tre år totalt.

(51) För att möjliggöra en efterhandsanalys av beslutet om tillfälligt återinförande av gränskontroll vid de inre gränserna bör medlemsstaterna även fortsättningsvis vara skyldiga att lämna in en rapport om återinförandet av gränskontroll vid de inre gränserna till Europaparlamentet, rådet och kommissionen efter att ha upphävt den gränskontrollen. Om kontrollerna tillämpas under längre tid bör en till sådan rapport lämnas in efter tolv månader och därefter återigen efter tolv månader om kontrollerna undantagsvis bibehålls. Rapporten bör särskilt beskriva den inledande och uppföljande bedömningen av behovet av gränskontroll vid de inre gränserna och om kriterierna för återinförande av gränskontrollen är uppfyllda. Kommissionen bör anta en genomförandeakt i syfte att fastställa en mall för sådana rapporter och göra mallen tillgänglig online.

(52) Vid genomförandet av denna förordning får medlemsstaterna inte diskriminera någon på grund av kön, ras, hudfärg, etniskt eller socialt ursprung, genetiska särdrag, språk, religion eller övertygelse, politisk eller annan åskådning, tillhörighet till nationell minoritet, förmögenhet, börd, funktionsnedsättning, ålder eller sexuell läggning.

(53) De behöriga myndigheter som avses i denna förordning bör i all verksamhet som bedrivs av dem enligt denna förordning, också när de använder sina befogenheter för att utföra kontroller, fullt ut respektera dataskyddsreglerna i unionsrätten. Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/679 ([18]) eller Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/680 ([19]) är tillämpliga för behöriga nationella myndigheters behandling av personuppgifter vid tillämpningen av denna förordning inom deras respektive tillämpningsområde.

(54) Eftersom målet för denna förordning, nämligen att stärka Schengenområdets funktion, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna själva eftersom en ändring av de gemensamma regler som fastställts på unionsnivå är nödvändig, utan snarare kan uppnås bättre på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i EU-fördraget. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går denna förordning inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål.

(55) I enlighet med artiklarna 1 och 2 i protokoll nr 22 om Danmarks ställning, fogat till EU-fördraget och EUF-fördraget, deltar Danmark inte i antagandet av denna förordning, som inte är bindande för eller tillämplig på Danmark. Eftersom denna förordning är en utveckling av Schengenregelverket ska Danmark, i enlighet med artikel 4 i det protokollet, inom sex månader efter det att rådet har beslutat om denna förordning, besluta huruvida landet ska genomföra den i sin nationella lagstiftning.

([18]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/679 av den 27 april 2016 om skydd för fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter och om upphävande av direktiv 95/46/EG (EUT L 119, 4.5.2016, s. 1).

([19]) Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/680 av den 27 april 2016 om skydd för fysiska personer med avseende på behöriga myndigheters behandling av personuppgifter för att förebygga, förhindra, utreda, avslöja eller lagföra brott eller verkställa straffrättsliga påföljder, och det fria flödet av sådana uppgifter och om upphävande av rådets rambeslut 2008/977/RIF (EUT L 119, 4.5.2016, s. 89).

(56) Denna förordning utgör en utveckling av de bestämmelser i Schengenregelverket i vilka Irland inte deltar i enlighet med rådets beslut 2002/192/EG ([20]). Irland deltar därför inte i antagandet av denna förordning, som inte är bindande för eller tillämplig på Irland.

(57) När det gäller Island och Norge utgör denna förordning, i enlighet med avtalet mellan Europeiska unionens råd och Republiken Island och Konungariket Norge om dessa staters associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket ([21]), en utveckling av de bestämmelser i Schengenregelverket som omfattas av det område som avses i artikel 1 A i rådets beslut 1999/437/EG ([22]).

(58) När det gäller Schweiz utgör denna förordning, i enlighet med avtalet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om Schweiziska edsförbundets associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket ([23]), en utveckling av de bestämmelser i Schengenregelverket som omfattas av det område som avses i artikel 1 A i beslut 1999/437/EG jämförd med artikel 3 i rådets beslut 2008/146/EG ([24]).

(59) När det gäller Liechtenstein utgör denna förordning, i enlighet med protokollet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen, Schweiziska edsförbundet och Furstendömet Liechtenstein om Furstendömet Liechtensteins anslutning till avtalet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om Schweiziska edsförbundets associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket ([25]), en utveckling av de bestämmelser i Schengenregelverket som omfattas av det område som avses i artikel 1 A i beslut 1999/437/EG jämförd med artikel 3 i rådets beslut 2011/350/EU ([26]).

(60) Denna förordning påverkar inte tillämpningen av direktiv 2004/38/EG.

(61) Denna förordning är förenlig med de grundläggande rättigheter och de principer som erkänns särskilt i stadgan.

(62) Förordning (EU) 2016/399 bör därför ändras i enlighet med detta.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Förordning (EU) 2016/399 ska ändras på följande sätt:

1. Artikel 2 ska ändras på följande sätt:

a) Led 12 ska ersättas med följande:

”12. *gränsövervakning*: övervakning av gränser mellan gränsövergångsställen och övervakning av gränsövergångsställen utanför de fastställda öppethållandetiderna, inbegripet förebyggande åtgärder, för att hindra eller upptäcka obehörig gränspassage eller kringgående av in- och utresekontroller, bidra till att öka situationsmedvetenheten, bekämpa gränsöverskridande brottslighet och vidta åtgärder mot personer som har passerat gränsen på olagligt sätt.”

([20]) Rådets beslut 2002/192/EG av den 28 februari 2002 om Irlands begäran om att få delta i vissa bestämmelser i Schengenregelverket (EGT L 64, 7.3.2002, s. 20).
([21]) EGT L 176, 10.7.1999, s. 36.
([22]) Rådets beslut 1999/437/EG av den 17 maj 1999 om vissa tillämpningsföreskrifter för det avtal som har ingåtts mellan Europeiska unionens råd och Republiken Island och Konungariket Norge om dessa båda staters associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket (EGT L 176, 10.7.1999, s. 31).
([23]) EUT L 53, 27.2.2008, s. 52.
([24]) Rådets beslut 2008/146/EG av den 28 januari 2008 om ingående på Europeiska gemenskapens vägnar av avtalet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om Schweiziska edsförbundets associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket (EUT L 53, 27.2.2008, s. 1).
([25]) EUT L 160, 18.6.2011, s. 21.
([26]) Rådets beslut 2011/350/EU av den 7 mars 2011 om ingående på Europeiska unionens vägnar av protokollet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen, Schweiziska edsförbundet och Furstendömet Liechtenstein om Furstendömet Liechtensteins anslutning till avtalet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om Schweiziska edsförbundets associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket, om avskaffande av kontroller vid de inre gränserna och om personers rörlighet (EUT L 160, 18.6.2011, s. 19).

b) Följande led ska läggas till:

”27. *större hot mot folkhälsan*: ett hot mot folkhälsan som erkänts på unionsnivå av kommissionen, med beaktande av information från behöriga nationella myndigheter, där ett allvarligt gränsöverskridande hot mot människors hälsa skulle kunna få storskaliga återverkningar på utövandet av rätten till fri rörlighet.

28. *nödvändig resa*: resa som görs av en person som är undantagen från inreserestriktioner enligt artikel 21a.4 eller 21a.5 i samband med en nödvändig funktion eller ett nödvändigt behov, med beaktande av unionens och medlemsstaternas tillämpliga internationella förpliktelser.

29. *icke nödvändig resa*: resa som inte är en nödvändig resa.

30. *transportnav*: flygplatser, kust- eller flodhamnar och tåg- eller busstationer samt godsterminaler.”

2. I artikel 5.3 ska följande stycke läggas till:

”Medlemsstaterna får vidta nödvändiga åtgärder för att upprätthålla säkerhet, lag och ordning om ett stort antal migranter kollektivt och med användning av våld försöker passera deras yttre gränser på ett otillåtet sätt.”

3. I artikel 5 ska följande punkt läggas till:

”4. Medlemsstaterna får, särskilt i en situation där migranter instrumentaliseras, såsom avses i artikel 1.4 b första meningen i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2024/1359 (*), tillfälligt stänga, eller begränsa öppethållandetiderna för, specifika gränsövergångsställen som anmälts enligt punkt 1 andra stycket i den här artikeln, om omständigheterna så kräver.

Åtgärder enligt första stycket i denna punkt och enligt punkt 3 andra stycket i denna artikel ska genomföras på ett proportionellt sätt som tar full hänsyn till rättigheterna för

a) personer som åtnjuter fri rörlighet enligt unionsrätten,

b) tredjelandsmedborgare som är varaktigt bosatta enligt rådets direktiv 2003/109/EG (**), personer som härleder sin uppehållsrätt från andra unionsrättsakter eller nationella rättsakter eller som innehar nationella viseringar för längre vistelse samt deras respektive familjemedlemmar, och

c) tredjelandsmedborgare som söker internationellt skydd.

(*) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2024/1359 av den 14 maj 2024 om hantering av kris- och force majeure-situationer på migrations- och asylområdet och om ändring av förordning (EU) 2021/1147 (EUT L, 2024/1359, 22.5.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1359/oj).

(**) Rådets direktiv 2003/109/EG av den 25 november 2003 om varaktigt bosatta tredjelandsmedborgares ställning (EUT L 16, 23.1.2004, s. 44).”

4. Artikel 13 ska ersättas med följande:

”Artikel 13

Gränsövervakning

1. Det huvudsakliga syftet med gränsövervakning ska vara att förhindra eller upptäcka obehörig gränspassage, att bidra till att öka situationsmedvetenheten, att bekämpa gränsöverskridande brottslighet och att vidta åtgärder mot personer som har passerat gränsen på ett olagligt sätt. Gränsövervakningen ska också inbegripa utförande av riskanalyser. Utan att det påverkar tillämpningen av artiklarna 3 och 4 ska en person som har passerat en gräns på ett olagligt sätt och som inte har rätt att vistas på den berörda medlemsstatens territorium omhändertas och bli föremål för förfaranden som respekterar direktiv 2008/115/EG.

2. Gränskontrolltjänstemännen ska använda alla nödvändiga medel, inbegripet stationära eller rörliga enheter för gränsövervakning. Gränsövervakning ska utföras på ett sådant sätt att den hindrar och avskräcker personer från obehörig gränspassage mellan gränsövergångsställena eller från att kringgå kontrollerna vid gränsövergångsställena, och ska utföras i full överensstämmelse med de skyldigheter som fastställs i artikel 4.

3. Övervakningen mellan gränsövergångsställena ska utföras av gränskontrolltjänstemän vilkas antal och metoder ska anpassas till befintliga eller förutsedda risker och hot. Den ska inbegripa användning av situationsbilder för att i större utsträckning kunna minska antalet migranter som förlorar livet vid, längs eller i närheten av de yttre gränserna. Den ska innefatta täta och plötsliga ändringar av övervakningsperioder och andra metoder eller tekniker, för att på ett effektivt sätt hindra eller upptäcka obehörig gränspassage.

4. Övervakningen ska utföras av stationära eller rörliga enheter som patrullerar eller posteras på platser som är kända för att vara eller antas vara känsliga. Syftet med sådan övervakning ska vara att förhindra obehörig gränspassage eller omhänderta personer i samband med att den yttre gränsen passeras utan tillstånd. Övervakningen får även utföras genom att använda tekniska hjälpmedel, inklusive elektroniska hjälpmedel, utrustning, övervakningssystem och, där så är lämpligt, alla typer av stationär och rörlig infrastruktur.

5. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 37 i denna förordning med avseende på ytterligare åtgärder som styr övervakningen, inbegripet utarbetande av gemensamma miniminormer för gränsövervakning. Dessa gemensamma miniminormer ska beakta typen av gränser (land-, sjö- eller luftgränser), de påverkansgrader som tilldelats varje yttre gränsavsnitt i enlighet med artikel 34 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/1896 (*) och andra relevanta faktorer, såsom geografiska särdrag.

(*) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/1896 av den 13 november 2019 om den europeiska gräns- och kustbevakningen och om upphävande av förordningarna (EU) nr 1052/2013 och (EU) 2016/1624 (EUT L 295, 14.11.2019, s. 1).”

5. Rubriken på kapitel V ska ersättas med följande: ”Särskilda åtgärder avseende de yttre gränserna”.

6. Följande artikel ska införas:

”Artikel 21a

Tillfälliga restriktioner för resor till unionen

1. Denna artikel ska tillämpas på större hot mot folkhälsan.

2. Rådet får på grundval av ett förslag från kommissionen anta en genomförandeförordning om tillfälliga restriktioner för resor till medlemsstaterna som ska tillämpas vid de yttre gränserna.

Tillfälliga reserestriktioner får omfatta tillfälliga restriktioner för inresa till medlemsstaterna och tillfälliga hälsorelaterade restriktioner som är nödvändiga för att skydda folkhälsan i området utan kontroll vid de inre gränserna. Dessa tillfälliga hälsorelaterade restriktioner får omfatta testning, karantän och självisolering.

Tillfälliga restriktioner för resor till unionen ska vara proportionella och icke-diskriminerande. Om en medlemsstat antar strängare restriktioner än de som fastställs i genomförandeakten ska de restriktionerna inte ha en negativ inverkan på hur området utan inre gränskontroll fungerar. Tillfälliga hälsorelaterade restriktioner för personer som åtnjuter fri rörlighet enligt unionsrätten ska alltid vara förenliga med direktiv 2004/38/EG.

3. Följande kategorier av personer ska undantas från inreserestriktionerna, oberoende av syftet med resan:

a) Personer som åtnjuter fri rörlighet enligt unionsrätten.

b) Tredjelandsmedborgare som är varaktigt bosatta enligt direktiv 2003/109/EG, personer som härleder sin uppehållsrätt från andra unionsrättsakter eller nationella rättsakter, inbegripet personer som beviljats internationellt skydd eller personer som innehar nationella viseringar för längre vistelse, samt deras respektive familjemedlemmar.

4. Kategorier av personer som förtecknas i del A i bilaga XI ska undantas från inreserestriktioner.

5. Varje kategori av personer som förtecknas i del B i bilaga XI ska undantas från inreserestriktioner om den kategorin är inkluderad i den genomförandeförordning som avses i punkt 2.

6. Den genomförandeförordning som avses i punkt 2 ska, i lämpliga fall,

a) när så krävs på grund av karaktären på det större hotet mot folkhälsan, identifiera de kategorier av personer som utför nödvändiga resor enligt förteckningen i del B i bilaga XI och som ska undantas från inreserestriktionerna,

b) fastställa dels eventuella geografiska områden eller tredjeländer från vilka resor kan bli föremål för restriktioner eller undantag från restriktioner, dels fastställa ett förfarande för periodisk översyn av situationen i sådana områden eller länder och av de införda reserestriktionerna på grundval av objektiva metoder och objektiva kriterier, inbegripet särskilt den epidemiologiska situationen,

c) fastställa på vilka villkor icke nödvändiga resor får begränsas eller undantas från restriktioner, inbegripet vilka bevis som ska läggas fram till stöd för undantaget och villkoren för varaktigheten och arten av vistelse i de områden eller länder som avses i led b,

d) hänvisa till tillfälliga hälsorelaterade minimirestriktioner som de personer som avses i punkt 3 a och b får underkastas,

e) genom undantag från punkterna 4 och 5 fastställa på vilka villkor reserestriktioner får åläggas personer som utför nödvändiga resor.

7. Restriktioner för inresa till medlemsstaterna för personer som utför nödvändiga resor får införas endast undantagsvis, under en strikt begränsad tidsperiod, till dess att tillräcklig information om de större hot mot folkhälsan som avses i punkt 1, eller om nya varianter av dessa, finns tillgänglig och till dess att rådet på förslag från kommissionen identifierar och antar alternativa hälsorelaterade restriktioner som är nödvändiga för att skydda folkhälsan och som ska tillämpas på dessa personer.”

7. Artikel 23 ska ersättas med följande:

”Artikel 23

Kontroller inom territoriet

Avsaknad av gränskontroll vid de inre gränserna ska inte påverka följande:

a) Medlemsstaternas behöriga myndigheters utövande av polisiära eller andra offentliga befogenheter på det egna territoriet, inbegripet i de inre gränsområdena, som tilldelats dem i nationell rätt, i den mån utövandet av dessa befogenheter inte har samma verkan som in- och utresekontroller. Utövandet av sådana befogenheter får, vid behov, inbegripa användning av övervakningsteknik som i allmänhet används inom territoriet för att hantera hot mot allmän säkerhet eller allmän ordning. Behöriga myndigheters utövande av sina befogenheter får särskilt inte anses motsvara in- och utresekontroller när åtgärderna uppfyller vart och ett av följande villkor:

i) De syftar inte till gränskontroll.

ii) De bygger på allmän polisinformation eller, när syftet är att begränsa spridningen av en infektionssjukdom, på folkhälsoinformation samt de behöriga myndigheternas erfarenhet när det gäller möjliga hot mot allmän säkerhet eller allmän ordning, och syftar särskilt till att

— bekämpa gränsöverskridande brottslighet,

— minska olaglig invandring, eller

— begränsa spridningen av en infektionssjukdom med epidemisk potential som identifierats som sådan av Europeiska centrumet för förebyggande och kontroll av sjukdomar.

iii) De utformas och utförs på ett sätt som klart skiljer sig från systematiska personkontroller vid de yttre gränserna, inbegripet när de utförs vid transportnav eller direkt ombord, när det gäller persontransporttjänster, och under förutsättning att de grundar sig på en riskbedömning.

b) Möjligheten för de behöriga myndigheterna i en medlemsstat eller för transportörer att utföra säkerhetskontroller av personer vid transportnav i enlighet med nationell rätt, under förutsättning att även personer som reser inom en medlemsstat genomgår sådana kontroller.

c) Möjligheten för en medlemsstat att genom lagstiftning föreskriva en skyldighet att inneha eller bära på sig dokument och handlingar.

d) Möjligheten för en medlemsstat att genom lagstiftning föreskriva en skyldighet för tredjelandsmedborgare att anmäla sin närvaro på dess territorium och en skyldighet för den som driver hotell- eller pensionatrörelse att säkerställa att tredjelandsmedborgare fyller i och undertecknar registreringskort, varvid undantag ska göras för makar eller medföljande underåriga samt medlemmar i gruppresor, enligt bestämmelserna i artikel 22 respektive 45 i konventionen om tillämpning av Schengenavtalet av den 14 juni 1985 mellan regeringarna i Beneluxstaterna, Förbundsrepubliken Tyskland och Franska republiken om gradvis avskaffande av kontroller vid de gemensamma gränserna (*Schengenkonventionen*).”

8. Följande artikel ska införas:

”Artikel 23a

Förfarande för att överföra personer som omhändertas i inre gränsområden

1. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 22 fastställs i denna artikel förfarandet för överföring av en tredjelandsmedborgare som omhändertas i gränsområden såsom avses i artikel 23, under omständigheter där följande villkor är uppfyllda:

a) Tredjelandsmedborgaren omhändertas under kontroller som inbegriper de behöriga myndigheterna i båda medlemsstaterna inom ramen för bilateralt samarbete, som särskilt får omfatta gemensam polispatrullering, under förutsättning att medlemsstaterna har enats om att använda ett sådant förfarande inom den bilaterala samarbetsramen.

b) Det finns tydliga tecken på att tredjelandsmedborgaren har anlänt direkt från den andra medlemsstaten, och det konstateras att tredjelandsmedborgaren inte har rätt att vistas på territoriet i den medlemsstat till vilken vederbörande anlänt, på grundval av information som är omedelbart tillgänglig för de omhändertagande myndigheterna, inbegripet uttalanden från den berörda personen, identitets- eller resehandlingar eller andra handlingar som personen konstateras bära eller resultaten av sökningar i relevanta nationella databaser och unionsdatabaser.

Det förfarande som fastställs i punkterna 1 och 2 får inte tillämpas på sökande enligt definitionen i artikel 3.13 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2024/1348 (*) eller på personer som beviljats internationellt skydd enligt definitionen i artikel 3.4 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2024/1347 (**).

Vid överföring av en tredjelandsmedborgare som den överförande medlemsstaten presumerar är underårig ska den överförande medlemsstaten informera den mottagande medlemsstaten om denna presumtion, och båda medlemsstaterna ska säkerställa att alla åtgärder vidtas för barnets bästa och i enlighet med deras respektive nationella rätt.

2. Genom undantag från artikel 6.1 i direktiv 2008/115/EG får de behöriga myndigheterna i en medlemsstat, om villkoren i punkt 1 i den här artikeln är uppfyllda, besluta att omedelbart överföra den berörda tredjelandsmedborgaren till den medlemsstat från vilken personen anlänt, i enlighet med förfarandet i bilaga XII.

3. Tredjelandsmedborgare som omhändertas i gränsområden och överförs enligt förfarandet i denna artikel ska ha rätt att överklaga. Överklagande av beslutet om överföring ska ske i enlighet med nationell rätt i den överförande medlemsstaten. Dessa tredjelandsmedborgare ska ges tillgång till ett effektivt rättsmedel i enlighet med artikel 47 i stadgan. Skriftlig information om kontaktpunkter som kan tillhandahålla information om företrädare som är behöriga att agera på tredjelandsmedborgarnas vägnar i enlighet med nationell rätt ska också lämnas till dem av den överförande medlemsstaten på ett språk som de förstår eller rimligtvis kan antas förstå. Ett sådant överklagande ska inte ha suspensiv verkan.

4. Om en överförande medlemsstat tillämpar det förfarande som avses i punkt 2 ska den mottagande medlemsstaten vara skyldig att vidta alla nödvändiga åtgärder för att ta emot den berörda tredjelandsmedborgaren i enlighet med förfarandena i bilaga XII. Alla relevanta bestämmelser i direktiv 2008/115/EG ska tillämpas i den mottagande medlemsstaten.

5. Medlemsstaterna ska fastställa praktiska arrangemang inom sina bilaterala samarbetsramar, inbegripet i syfte att som regel undvika att det överföringsförfarande som avses i denna artikel används, särskilt vid de avsnitt av de inre gränserna där gränskontroll har återinförts eller förlängts.

6. Det förfarande som fastställs i denna artikel påverkar inte befintliga bilaterala avtal eller arrangemang som avses i artikel 6.3 i direktiv 2008/115/EG.

7. Från och med den 11 juli 2025 och därefter årligen ska medlemsstaterna till kommissionen lämna in de uppgifter som registrerats i enlighet med del A punkt 4 i bilaga XII.

(*) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2024/1348 av den 14 maj 2024 om upprättande av ett gemensamt förfarande för internationellt skydd i unionen och om upphävande av direktiv 2013/32/EU (EUT L, 2024/1348, 22.5.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1348/oj).

(**) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2024/1347 av den 14 maj 2024 om normer för när tredjelandsmedborgare eller statslösa personer ska anses berättigade till internationellt skydd, för en enhetlig status för flyktingar eller personer som uppfyller kraven för att betecknas som subsidiärt skyddsbehövande och för innehållet i det beviljade skyddet, om ändring av rådets direktiv 2003/109/EG och om upphävande av Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/95/EU (EUT L, 2024/1347, 22.5.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1347/oj)."

9. I artikel 24 ska första stycket ersättas med följande:

"Medlemsstaterna ska undanröja alla hinder för ett smidigt trafikflöde vid gränsövergångsställen på vägar vid de inre gränserna, särskilt alla hastighetsbegränsningar som inte grundas uteslutande på trafiksäkerhetshänsyn eller krävs för användning av sådan teknik som avses i artikel 23 a."

10. Artikel 25 ska ersättas med följande:

"Artikel 25

Allmän ram för tillfälligt återinförande eller förlängning av gränskontroll vid de inre gränserna

1. Om det i området utan inre gränskontroll föreligger ett allvarligt hot mot allmän ordning eller inre säkerhet i en medlemsstat, får den medlemsstaten undantagsvis återinföra gränskontroll vid hela dess inre gräns, eller vid vissa avsnitt.

Ett allvarligt hot mot allmän ordning eller inre säkerhet får särskilt anses följa av

a) terroristhandlingar eller terroristhot, inbegripet hot som kommer från grov organiserad brottslighet,

b) större hot mot folkhälsan,

c) en exceptionell situation som kännetecknas av plötsliga storskaliga otillåtna förflyttningar av tredjelandsmedborgare mellan medlemsstaterna, som sätter betydande press på väl förberedda behöriga myndigheters totala resurser och kapacitet och som sannolikt kommer att utgöra en risk för det övergripande funktionssättet för området utan inre gränskontroll, enligt informationsanalys och alla tillgängliga uppgifter, också från relevanta unionsbyråer,

d) storskaliga eller uppmärksammade internationella evenemang.

2. I samtliga fall ska gränskontroll vid de inre gränserna återinföras endast som en sista utväg. Omfattningen av och varaktigheten för det tillfälliga återinförandet av gränskontroll får inte överskrida vad som är absolut nödvändigt för att hantera det allvarliga hotet.

Gränskontroll får återinföras eller förlängas enligt artiklarna 25a och 28 endast om en medlemsstat har fastställt att en sådan åtgärd är nödvändig och proportionell, med beaktande av de kriterier som avses i artikel 26.1 och, om kontrollerna förlängs, även med beaktande av den riskbedömning som avses i artikel 26.2. Gränskontroll får också återinföras i enlighet med artikel 29, med beaktande av de kriterier som avses i artikel 30.

3. Om samma allvarliga hot kvarstår får gränskontroll vid de inre gränserna förlängas i enlighet med artikel 25a eller 29, eller, om hotet rör större hot mot folkhälsan, artikel 28.

Samma allvarliga hot ska anses kvarstå om medlemsstatens motivering till att förlänga gränskontroll har samma grunder som motiveringen av det ursprungliga återinförandet av gränskontroll.”

11. Följande artikel ska införas:

”Artikel 25a

Förfarande i fall där åtgärder krävs på grund av oförutsebara eller förutsebara händelser

1. När ett allvarligt hot mot allmän ordning eller inre säkerhet i en medlemsstat är oförutsebart och kräver omedelbara åtgärder, får medlemsstaten i undantagsfall omedelbart återinföra gränskontroll vid de inre gränserna.

2. Samtidigt som den återinför gränskontroll enligt punkt 1 i denna artikel ska medlemsstaten meddela Europaparlamentet, rådet, kommissionen och övriga medlemsstater om återinförandet av gränskontroll i enlighet med artikel 27.1.

3. När en medlemsstat återinför gränskontroll vid de inre gränserna enligt punkt 1, får gränskontrollen fortsätta att tillämpas i högst en månad. Om det allvarliga hotet mot allmän ordning eller inre säkerhet kvarstår längre än den perioden får medlemsstaten förlänga gränskontroll vid de inre gränserna med ytterligare perioder, upp till en maximal varaktighet på högst tre månader.

4. Om ett allvarligt hot mot allmän ordning eller inre säkerhet kan förutses i en medlemsstat ska medlemsstaten meddela Europaparlamentet, rådet, kommissionen och övriga medlemsstater i enlighet med artikel 27.1 senast fyra veckor före det planerade återinförandet av gränskontroll, eller så snart som möjligt om de omständigheter som föranledde behovet att återinföra gränskontroller vid de inre gränserna blev kända för medlemsstaten mindre än fyra veckor före det planerade återinförandet.

5. Om punkt 4 i denna artikel är tillämplig, och utan att det påverkar punkt 6, får gränskontroll vid de inre gränserna återinföras för en period på upp till sex månader. Om det allvarliga hotet mot allmän ordning eller inre säkerhet kvarstår efter denna period får medlemsstaten förlänga gränskontrollen vid de inre gränserna med förnybara perioder på upp till sex månader. Varje förlängning ska meddelas Europaparlamentet, rådet, kommissionen och övriga medlemsstater i enlighet med artikel 27 och inom de tidsfrister som anges i punkt 4 i denna artikel. Om inte annat följer av punkt 6 i den här artikeln får gränskontrollen vid de inre gränserna ha en maximal varaktighet på högst två år.

6. Om en medlemsstat anser att det föreligger en allvarlig, exceptionell situation med avseende på ett kvarstående allvarligt hot som motiverar ett fortsatt behov av gränskontroll vid de inre gränserna utöver den maximala period som avses i punkt 5 i denna artikel, ska den meddela Europaparlamentet, rådet och kommissionen samt övriga medlemsstater om sin avsikt att förlänga den inre gränskontrollen med en ytterligare period på upp till sex månader. Det meddelandet ska lämnas senast fyra veckor före den planerade förlängningen och, med beaktande av kommissionens yttrande enligt artikel 27a.3, innehålla en riskbedömning i enlighet med artikel 26.2

a) till styrkande av det fortsatta hotet mot allmän ordning eller inre säkerhet,

b) till styrkande av att alternativa åtgärder för att avhjälpa hotet anses eller har konstaterats vara ineffektiva vid tidpunkten för meddelandet,

c) som redogör för de begränsande åtgärder som är tänkta att åtfölja den gränskontrollen vid de inre gränserna,

d) inbegripet, när så är lämpligt, en redogörelse för de medel, åtgärder, villkor och tidsfrister som övervägs i syfte att upphäva gränskontrollen vid de inre gränserna.

Inom tre månader efter det meddelande som avses i första stycket ska kommissionen avge ett nytt yttrande om huruvida förlängningen av inre gränskontroll är nödvändig och proportionell. Efter mottagande av meddelandet får kommissionen på eget initiativ, eller ska kommissionen på begäran av den direkt påverkade medlemsstaten, påbörja ett samrådsförfarande i enlighet med artikel 27a.1.

Om, i en allvarlig, exceptionell situation, det fortsatta behovet av gränskontroll vid de inre gränserna bekräftas till följd av det förfarande som avses i denna punkt men den ytterligare period på sex månader som avses i första stycket inte är tillräcklig för att säkerställa tillgången till effektiva alternativa åtgärder för att hantera det kvarstående hotet, får en medlemsstat besluta att förlänga gränskontroll vid de inre gränserna med en ytterligare, sista period på upp till sex månader, i linje med den riskbedömning som avses i andra stycket. Om en medlemsstat beslutar att göra detta ska den utan dröjsmål underrätta kommissionen om sin avsikt att förlänga sin gränskontroll vid de inre gränserna. Kommissionen ska utan dröjsmål anta en rekommendation om huruvida en sådan sista förlängning är förenlig med fördragen, i synnerhet med principerna om nödvändighet och proportionalitet. Rekommendationen ska också identifiera, när så är lämpligt tillsammans med andra medlemsstater, de effektiva kompensationsåtgärder som ska genomföras."

12. Artikel 26 ska ersättas med följande:

"Artikel 26

Kriterier för tillfälligt återinförande och förlängning av gränskontroll vid de inre gränserna

1. För att fastställa om återinförandet av gränskontroll vid de inre gränserna är nödvändigt och proportionellt i enlighet med artikel 25.2 ska en medlemsstat särskilt bedöma

a) hur lämpligt det är att återinföra gränskontroll vid de inre gränserna, med beaktande av arten av det allvarliga hot som identifierats och i synnerhet huruvida återinförandet av gränskontroll vid de inre gränserna sannolikt kommer att på ett adekvat sätt avhjälpa hotet mot allmän ordning eller inre säkerhet, och huruvida de mål som eftersträvas med ett sådant återinförande kan uppnås genom

i) tillämpning av alternativa åtgärder såsom proportionella kontroller som utförs i samband med de kontroller inom territoriet som avses i artikel 23 a,

ii) tillämpning av det förfarande som fastställs i artikel 23a,

iii) andra former av polissamarbete som föreskrivs enligt unionsrätten,

iv) gemensamma åtgärder avseende de tillfälliga restriktioner för resor till medlemsstaterna som avses i artikel 21a.2,

b) en sådan åtgärds sannolika effekt på

i) rörligheten för personer inom området utan inre gränskontroll, och

ii) gränsregionernas funktion, med beaktande av de starka sociala och ekonomiska banden mellan dem.

2. Om gränskontroll vid de inre gränserna har tillämpats i sex månader i enlighet med artikel 25a.5 ska den berörda medlemsstaten genomföra en riskbedömning som, utöver de uppgifter som anges i artikel 27.2 och 27.3, även ska omfatta en ny bedömning av kriterierna i punkt 1 i den här artikeln.

3. Om gränskontroll vid de inre gränserna har återinförts eller förlängts ska de berörda medlemsstaterna säkerställa att den åtföljs av lämpliga åtgärder som begränsar konsekvenserna av återinförandet av gränskontroll för personer och varutransporter, med särskild hänsyn till de starka sociala och ekonomiska banden mellan gränsregionerna och till personer som utför nödvändiga resor."

13. Artikel 27 ska ersättas med följande:

"Artikel 27

Meddelande om tillfälligt återinförande eller förlängning av gränskontroll vid de inre gränserna och riskbedömning

1. Medlemsstaternas meddelanden om återinförande eller förlängning av gränskontroll vid de inre gränserna ska innehålla följande uppgifter:

a) Skälen för återinförandet eller förlängningen med angivande av alla relevanta uppgifter om de händelser som utgör ett allvarligt hot mot dess allmänna ordning eller inre säkerhet.

b) Omfattningen av det föreslagna återinförandet eller den föreslagna förlängningen, varvid det ska anges för vilken eller vilka delar av de inre gränserna som gränskontroll ska återinföras eller förlängas.

c) Namnen på de godkända gränsövergångsställena.

d) Datum och varaktighet för det planerade återinförandet eller den planerade förlängningen.

e) Den bedömning av nödvändighet och proportionalitet som avses i artikel 26.1 och, vid förlängning, i artikel 26.2.

f) När så är lämpligt, de åtgärder som ska vidtas av andra medlemsstater.

Ett meddelande får lämnas in gemensamt av två eller flera medlemsstater.

Medlemsstaterna ska lämna in meddelandet med hjälp av den mall som kommissionen ska fastställa enligt punkt 6.

2. När gränskontroll har tillämpats i sex månader i enlighet med artikel 25a.5 ska alla efterföljande meddelanden om förlängning av sådana kontroller inbegripa en riskbedömning. Riskbedömningen ska beskriva omfattningen och den förväntade utvecklingen av det allvarliga hotet, särskilt hur länge det allvarliga hotet förväntas kvarstå och vilka avsnitt av de inre gränserna som kan påverkas, samt innehålla uppgifter om samordning med de andra medlemsstater som påverkas eller sannolikt kommer att påverkas av gränskontrollen vid de inre gränserna.

3. Om medlemsstaterna återinför eller förlänger gränskontroll på grund av en sådan situation som avses i artikel 25.1 c ska den bedömning som krävs enligt punkt 1 e i den här artikeln även innehålla en riskbedömning och uppgifter om de plötsliga och storskaliga otillåtna förflyttningarna, inbegripet eventuella uppgifter som erhållits från relevanta unionsbyråer i linje med deras respektive mandat och dataanalys från relevanta informationssystem.

4. Den berörda medlemsstaten ska på begäran tillhandahålla kommissionen eventuella ytterligare uppgifter, inbegripet angående samordningen med de medlemsstater som påverkas av den planerade förlängningen av gränskontroll vid de inre gränserna samt ytterligare uppgifter som behövs för att bedöma möjligheten att använda åtgärder som avses i artiklarna 23 och 23a.

5. Medlemsstaterna ska inte vara skyldiga att tillhandahålla samtliga uppgifter som avses i punkterna 1–4 i denna artikel i fall som motiveras av hänsyn till den allmänna säkerheten, med beaktande av konfidentialiteten i pågående utredningar. Medlemsstater som lämnar ett meddelande enligt punkt 1 eller 2 får, när så är nödvändigt och i enlighet med nationell rätt, besluta att alla eller vissa uppgifter i meddelandet ska vara säkerhetsskyddsklassificerade, i synnerhet riskbedömningarna. En sådan säkerhetsskyddsklassificering ska inte utesluta att andra medlemsstater som påverkas av det tillfälliga återinförandet av gränskontroller vid de inre gränserna får tillgång till uppgifter via lämpliga och säkra kanaler. En sådan säkerhetsskyddsklassificering får inte utesluta att medlemsstaterna gör uppgifterna tillgängliga för Europaparlamentet. Översändande och hantering av uppgifter och handlingar som översänds till Europaparlamentet enligt denna artikel får inte omfatta de riskbedömningar som avses i punkt 2, och ska följa regler om vidarebefordran och hantering av säkerhetsskyddsklassificerade uppgifter.

6. Kommissionen ska anta en genomförandeakt för att fastställa den mall som avses i punkt 1 tredje stycket i denna artikel och ska göra mallen tillgänglig online. Den genomförandeakten ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 38.2.”

14. Följande artikel ska införas:

”Artikel 27a

Samråd med medlemsstaterna och kommissionens yttrande

1. Efter mottagande av meddelanden som lämnats in enligt artikel 27.1 får kommissionen på eget initiativ, eller ska kommissionen på begäran av en medlemsstat som direkt påverkas av gränskontroll vid de inre gränserna, inrätta ett samrådsförfarande som inkluderar gemensamma möten mellan den medlemsstat som planerar att återinföra eller förlänga gränskontroll vid de inre gränserna och övriga medlemsstater, särskilt de medlemsstater som direkt påverkas av sådana åtgärder, samt relevanta unionsbyråer.

Syftet med samrådet ska vara att undersöka särskilt hotet mot allmän ordning eller inre säkerhet, nödvändigheten och proportionaliteten av det planerade återinförandet av gränskontroll vid de inre gränserna med beaktande av alternativa åtgärders lämplighet och, om gränskontroll redan har återinförts, konsekvenserna därav, samt sätt att säkerställa genomförandet av det ömsesidiga samarbetet mellan medlemsstaterna med avseende på återinförandet av gränskontroll vid de inre gränserna.

Den medlemsstat som planerar att återinföra eller förlänga gränskontroll vid de inre gränserna ska ta hänsyn till resultaten av ett sådant samråd när den beslutar huruvida den ska återinföra eller förlänga gränskontroll vid de inre gränserna och när den utför gränskontroll vid de inre gränserna.

2. Efter mottagande av meddelanden som lämnats in med avseende på återinförande eller förlängning av gränskontroll vid de inre gränserna ska kommissionen, eller får en medlemsstat, utan att det påverkar tillämpningen av artikel 72 i EUF-fördraget, avge ett yttrande om de, på grundval av uppgifterna i meddelandet och riskbedömningen, när så är lämpligt, eller andra uppgifter, hyser betänkligheter rörande nödvändigheten eller proportionaliteten av det planerade återinförandet eller den planerade förlängningen av gränskontroll vid de inre gränserna.

3. Efter mottagande av meddelanden som lämnats in med avseende på en förlängning av gränskontroll vid de inre gränserna enligt artikel 25a.4 som leder till fortsatta gränskontroll vid de inre gränserna i sammanlagt tolv månader, ska kommissionen avge ett yttrande om nödvändigheten och proportionaliteten av sådan gränskontroll.

Kommissionens yttrande ska omfatta åtminstone följande:

a) En bedömning av huruvida återinförandet eller förlängningen av gränskontroll vid de inre gränserna är förenliga med principerna om nödvändighet och proportionalitet.

b) En bedömning av huruvida alternativa åtgärder för att avhjälpa det allvarliga hotet har undersökts i tillräckligt hög grad.

Om återinförandet av gränskontroll vid de inre gränserna bedöms och anses iaktta principerna om nödvändighet och proportionalitet ska yttrandet när så är lämpligt innehålla rekommendationer om ett förbättrat samarbete mellan medlemsstaterna för att begränsa konsekvenserna av gränskontroll vid de inre gränserna och bidra till att minska det kvarstående hotet.

4. När ett yttrande enligt punkt 2 eller 3 avges ska kommissionen inrätta ett samrådsförfarande i enlighet med punkt 1 för att diskutera yttrandet med medlemsstaterna.”

15. Artikel 28 ska ersättas med följande:

”Artikel 28

Särskild mekanism när ett större hot mot folkhälsan utgör en risk för det övergripande funktionssättet för området utan inre gränskontroll

1. Om kommissionen konstaterar att det finns ett större hot mot folkhälsan som påverkar flera medlemsstater, vilket utgör en risk för det övergripande funktionssättet för området utan inre gränskontroll, får den lägga fram ett förslag för rådet om antagande av ett genomförandebeslut som bemyndigar medlemsstaterna att återinföra gränskontroll, inbegripet eventuella lämpliga begränsande åtgärder som ska fastställas på nationell nivå och unionsnivå, när de tillgängliga åtgärder som avses i artiklarna 21a och 23 inte är tillräckliga för att hantera det större hotet mot folkhälsan. Medlemsstaterna får begära att kommissionen lägger fram ett sådant förslag för rådet.

2. Rådets genomförandebeslut som avses i punkt 1 ska omfatta en period på upp till sex månader och får förlängas, på förslag av kommissionen, med ytterligare perioder på upp till sex månader så länge det större hotet mot folkhälsan kvarstår, med beaktande av den översyn som avses i punkt 4.

3. Om medlemsstaterna återinför eller förlänger gränskontroll på grund av det större hot mot folkhälsan som avses i punkt 1 ska denna gränskontroll, från och med ikraftträdandet av det rådets genomförandebeslut som avses i punkt 1, grundas på det beslutet.

4. Kommissionen ska regelbundet se över utvecklingen av det större hot mot folkhälsan som avses i punkt 1 samt konsekvenserna av de åtgärder som vidtagits i enlighet med det rådets genomförandebeslut som avses i den punkten, i syfte att bedöma om de åtgärderna fortfarande är motiverade och, om inte, föreslå att gränskontrollen vid de inre gränserna ska upphävas så snart som möjligt.

5. Medlemsstaterna ska omedelbart meddela Europaparlamentet, rådet, kommissionen och övriga medlemsstater om återinförandet av gränskontroll i enlighet med det beslut som avses i punkt 1.

6. Medlemsstaterna får vidta andra åtgärder, enligt artikel 23, för att begränsa omfattningen av gränskontroll vid de inre gränserna. Kommissionen ska beakta dessa åtgärder i den översyn som avses i punkt 4 i den här artikeln."

16. Artikel 33 ska ersättas med följande:

"Artikel 33

Rapport om återinförandet av gränskontroll vid de inre gränserna

1. Inom fyra veckor från det att gränskontroll vid de inre gränserna har upphävts, ska den medlemsstat som utfört gränskontroll vid de inre gränserna överlämna en rapport till Europaparlamentet, rådet och kommissionen om återinförandet och, i tillämpliga fall, förlängningen av gränskontroll vid de inre gränserna.

2. Utan att det påverkar tillämpningen av punkt 1 ska den berörda medlemsstaten, när gränskontroll förlängs enligt artikel 25a.5, lämna in en rapport efter tolv månader och därefter återigen efter tolv månader om gränskontrollen undantagsvis bibehålls.

3. Rapporten ska särskilt redogöra för den inledande och uppföljande bedömningen av nödvändigheten och proportionaliteten av gränskontroll, uppfyllandet av de kriterier som avses i artikel 26, hur kontrollerna har genomförts, det praktiska samarbetet med grannmedlemsstater, konsekvenserna för den fria rörligheten för personer i synnerhet i gränsregionerna samt huruvida återinförandet av gränskontroll vid de inre gränserna varit effektivt, inbegripet en efterhandsbedömning av om återinförandet av gränskontroll varit nödvändigt och proportionellt.

4. Kommissionen ska anta en genomförandeakt för att fastställa en enhetlig mall för en sådan rapport och göra den tillgänglig online. Den genomförandeakten ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 38.2.

5. Kommissionen får avge ett yttrande om denna efterhandsbedömning av det tillfälliga återinförandet av gränskontroll vid en eller flera inre gränser eller vid avsnitt av dessa.

6. Kommissionen ska minst en gång om året rapportera till Europaparlamentet och rådet gemensamt om hur området utan inre gränskontroll fungerar (*rapporten om Schengenläget*). Kommissionen får också diskutera rapporten om Schengenläget separat med Europaparlamentet och rådet. Rapporten ska innehålla en förteckning över alla beslut om återinförande av gränskontroll vid de inre gränserna som fattats under det berörda året, samt om de åtgärder som vidtagits av kommissionen med avseende på återinförandet av gränskontrollen vid de inre gränserna. I rapporten ska särskild uppmärksamhet ägnas åt gränskontroll som har tillämpats i mer än tolv månader. Den ska också innehålla en bedömning av nödvändigheten och proportionaliteten av återinförande och förlängning av gränskontroll under den period som omfattas av rapporten samt information om utvecklingen inom området utan inre gränskontroll när det gäller tredjelandsmedborgares otillåtna förflyttningar, med beaktande av tillgänglig information från relevanta unionsbyråer och dataanalys från relevanta informationssystem."

17. Artikel 36 ska ersättas med följande:

"Artikel 36

Ändringar av bilagorna

1. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 37 med avseende på ändringar av bilagorna III, IV och VIII.

2. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 37 med avseende på att komplettera denna förordning genom att i del B i bilaga XI lägga till kategorier av personer som utför nödvändiga resor.

3. Om det, i vederbörligen motiverade fall, avseende karaktären på det större hotet mot folkhälsan, är nödvändigt på grund av tvingande skäl till skyndsamhet, ska det förfarande som föreskrivs i artikel 37a tillämpas på delegerade akter som antas enligt punkt 2 i den här artikeln."

18. Följande artikel ska införas:

"Artikel 37a

Skyndsamt förfarande

1. Delegerade akter som antas enligt denna artikel ska träda i kraft utan dröjsmål och ska tillämpas så länge som ingen invändning görs i enlighet med punkt 2. Delgivningen av en delegerad akt till Europaparlamentet och rådet ska innehålla en motivering till varför det skyndsamma förfarandet tillämpas.

2. Såväl Europaparlamentet som rådet får invända mot en delegerad akt i enlighet med det förfarande som avses i artikel 37.5. I ett sådant fall ska kommissionen upphäva akten omedelbart efter det att Europaparlamentet eller rådet har delgett den sitt beslut om att invända."

19. I artikel 39.1 ska följande led läggas till:

"h) vilka områden som anses som gränsregioner och alla relevanta ändringar av dessa."

20. Följande artikel ska införas:

"Artikel 42b

Anmälan om gränsregioner

Senast den 11 januari 2025 ska samtliga medlemsstater med gemensamma inre gränser i nära samarbete fastställa vilka områden av deras territorium som anses som gränsregioner, med beaktande av de starka sociala och ekonomiska banden mellan dem, och anmäla dessa till kommissionen.

Medlemsstaterna ska också informera kommissionen om alla relevanta ändringar av dessa."

21. Texten i bilagan till den här förordningen ska läggas till som bilagorna XI och XII till förordning (EU) 2016/399.

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i medlemsstaterna i enlighet med fördragen.

Utfärdad i Bryssel den 13 juni 2024.

På Europaparlamentets vägnar	*På rådets vägnar*
R. METSOLA	M. MICHEL
Ordförande	*Ordförande*

BILAGA

”BILAGA XI

NÖDVÄNDIGA RESOR

Del A

Kategorier av personer som avses i artikel 21a.4:

1. Hälso- och sjukvårdspersonal, forskare inom hälso- och sjukvård samt personal inom äldreomsorgen.
2. Gränsarbetare.
3. Transportpersonal.
4. Diplomater, personal vid internationella organisationer och personer som bjudits in av internationella organisationer och vars fysiska närvaro krävs för att dessa organisationer ska fungera väl, militär personal och biståndsarbetare och civilskyddspersonal när de utför sina uppgifter.
5. Transitpassagerare.
6. Passagerare som reser av tvingande familjeskäl.
7. Sjöfolk.
8. Personer i behov av internationellt skydd eller som behöver resa in av andra humanitära skäl.

Del B

Kategorier av personer som avses i artikel 21a.5:

1. Barn i förskoleverksamhet och barnomsorg och elever som studerar i ett grannland och deras medföljande vårdnadshavare, vilka passerar gränsen för att delta i sådan verksamhet, liksom studerande eller personer som reser i utbildningssyfte.
2. Säsongsarbetare, inklusive arbetstagare inom livsmedelsproduktion.
3. Personer som reser av tvingande djurvårdsskäl eller för åtgärder som är nödvändiga för jordbruk och skogsbruk i enskilda fall.
4. Högkvalificerade arbetstagare samt personal i viktiga befattningar och vetenskaplig personal vars anställningar är nödvändiga ur ett ekonomiskt, samhälleligt och säkerhetsmässigt perspektiv och vars arbete inte kan skjutas upp eller utföras utomlands.
5. Personal vid offentliga myndigheter med ansvar för försvar, allmän ordning, folkhälsa och nationell säkerhet – dvs. polisanställda, gränspolis, invandringsmyndigheter, folkhälsomyndigheter med ansvar för civilskydd osv. eller företrädare för brottsbekämpande myndigheter, om resan sker i samband med utförandet av officiella uppgifter, inbegripet personal som ansvarar för drift och underhåll av kritisk infrastruktur.
6. Fiskare och personer som utför arbete eller tillhandahåller tjänster på fartyg eller utvinnings- och borrplattformar till havs på grundval av ett annat anställningsförhållande än ett avtal om anställning till sjöss.
7. Personer som reser in i medlemsstaten för att få nödvändig hälso- och sjukvård, inbegripet passagerare i utryckningsfordon.
8. Makar (gifta, registrerade partner, sambor) och barn till en resenär med en nödvändig funktion eller ett nödvändigt behov, inbegripet tredjelandsmedborgare som reser för familjeåterförening.
9. Tredjelandsmedborgare som reser med anledning av en kallelse från en rättslig myndighet.
10. Personer som innehar ett internationellt presskort utfärdat av Internationella journalistfederationen.
11. Vårdbehövande personer som reser till sina vårdgivare.

BILAGA XII

Del A

Förfarande för överföring av personer som omhändertagits i inre gränsområden

1. Beslut om överföring enligt artikel 23a.2 ska utfärdas i form av ett standardformulär som anges i del B i denna bilaga, ifyllt av den behöriga nationella myndighet. De ska få verkan omedelbart.

2. Det ifyllda standardformuläret ska överlämnas till den berörda tredjelandsmedborgaren, som ska bekräfta mottagandet av beslutet om överföring genom att underteckna formuläret och få en kopia av det undertecknade formuläret.

   Om tredjelandsmedborgaren vägrar att underteckna standardformuläret ska den behöriga myndigheten ange denna vägran på formuläret under ”Kommentarer”.

3. De nationella myndigheter som utfärdar ett beslut om överföring ska registrera uppgifterna i det standardformulär som återfinns i del B i denna bilaga.

4. De nationella myndigheter som utfärdar ett beslut om överföring ska årligen informera kommissionen om antalet personer som överförts till andra medlemsstater och ange till vilken eller vilka medlemsstater personerna överförts, skälen till att dessa personer inte haft rätt att stanna i medlemsstaten och, om sådana uppgifter finns att tillgå, de omhändertagna tredjelandsmedborgarnas nationalitet.

5. Tredjelandsmedborgare som omhändertas i gränsområden och överförs enligt detta förfarande ska ha rätt att överklaga. Överklagande av beslutet om överföring ska ske i enlighet med nationell rätt. Tredjelandsmedborgarna ska ges tillgång till ett effektivt rättsmedel i enlighet med artikel 47 i stadgan. Skriftlig information om kontaktpunkter som kan tillhandahålla information om företrädare som är behöriga att agera på tredjelandsmedborgarnas vägnar i enlighet med nationell rätt ska också lämnas till tredjelandsmedborgarna på ett språk som de förstår eller rimligtvis kan antas förstå. Ett sådant överklagande ska inte ha suspensiv verkan.

6. De behöriga nationella myndigheterna ska säkerställa att den tredjelandsmedborgare som är föremål för ett beslut om överföring överförs, inom ramen för det bilaterala samarbete som avses i artikel 23a.1 a, till de behöriga myndigheterna i den mottagande medlemsstaten. Överföringen ska ske omedelbart och senast inom 24 timmar. Därefter kan överföringsförfarandet inte äga rum, och de relevanta bestämmelserna i direktiv 2008/115/EG ska tillämpas när så är lämpligt. De behöriga nationella myndigheterna i den mottagande medlemsstaten ska i detta syfte samarbeta med den överförande medlemsstatens behöriga nationella myndigheter.

Del B

Standardformulär för överföring av personer som omhändertas i inre gränsområden

 Statens namn

Statens logotyp (Myndighetens namn)

_____

_____

ÖVERFÖRINGSFÖRFARANDE I INRE GRÄNSOMRÅDEN

Den _____ kl. _____ på platsen (ange typ av inre gräns i närheten eller annan relevant information om omhändertagandet i enlighet med artikel 23a i kodexen om Schengengränserna) _____

lämnar undertecknade tjänstemän, _____, följande uppgifter om den berörda personen:

Personuppgifter (i mån av tillgång)

Efternamn _____ Förnamn _____

Födelsedatum _____ Födelseort _____ Kön _____

Nationalitet _____ Bosatt i _____

Typ av identitetshandling _____ nummer _____

Utfärdad i _____ den _____

I förekommande fall viseringsnummer _____ typ _____ utfärdad av _____

Giltig från och med _____ till och med _____

För en period på _____ dagar: _____

Personen kommer från _____ med _____ (ange vilket transportmedel som använts, t.ex. flygnummer) och har upplysts om att han/hon kommer att överföras till _____ enligt artikel 23a i kodexen om Schengengränserna:

Skälen till att en person har konstaterats sakna rätt att vistas i medlemsstaten:

Kommentarer

□ Den berörda personen vägrade att underteckna formuläret.

Den berörda personen _____ Ansvariga myndigheter _____

Den berörda personen får överklaga överföringen i enlighet med nationell rätt. Kopia av handlingen lämnas till den berörda personen (varje stat måste ange de hänvisningar till nationell rätt och nationellt förfarande som avser rätten att överklaga liksom kontaktpunkter som kan tillhandahålla information om företrädare som är behöriga att agera på tredjelandsmedborgarens vägnar).”